

Arrest

nr. 174 722 van 16 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 4 september 2013 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 18 juni 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 2 juli 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.06.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en haar levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

1.3. Op 2 juli 2013 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van attaché Jerina Van der Borgh, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 0 (nul) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 16.10.2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

12° zij voorwerp is van een inreisverbod d.d. 07.02.2013 en ter kennis gebracht op 04.03.2013.

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 07.02.2013, ter kennis gebracht op 04.03.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en een onjuiste toepassing maakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle

des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO, 1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Dat de bestreden beslissing op verschillende punten niet gemotiveerd blijkt te zijn.

Dat elke van die punten op zichzelf maken dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en dient geannuleerd te worden bij gebreken aan afdoende motivering.

Dat de bestreden beslissing op een aantal punten geen motieven bevat of motieven bevat die afdoende gelet op de aangebrachte elementen en argumenten om de beslissing gemotiveerd te maken. Dat dit niet alléén inhoudt dat de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd is, doch ook maakt dat het de bestreden beslissing aan materiële motivering ontbreekt.

Dat voor zover nodig aangegeven wordt dat zelfs in het dossier de motivering niet afdoende is.

Dat ook de zorgvuldigheidsplicht niet nagekomen is nu de beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid genomen is.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

"..»

Dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt te oordelen over de kwestie of de aandoening een direkte bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit nu de aandoeningen geen dringende maatregelen vergen zonder welke er acuut levensgevaar zou zijn.

Dat verder gesteld wordt dat geoordeeld wordt of er sprake is van een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt" Dat ook artikel 9ter van de vreemdelingenwet dergelijke vereisten niet stelt.

Dat de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt:

(...)

Dat evenwel artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet vergt dat er een direkte bedreiging zou zijn van het leven of de fysieke integriteit noch dat er acuut levensgevaar dient te zijn, noch dat er dringende maatregelen zouden dienen te zijn ter bestreiding van acuut levensgevaar. Dat de verzoekende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet inroept, zodat voor een schending van een duidelijke wettekst men niet dient terug te grijpen naar zelfs een foute interpretatie van artikel 3 van het EVRM.

Dat de overheid geen bijkomende voorwaarden vermag op te leggen die niet in de wet staan.

Dat een duidelijke wettelijke bepaling niet moet worden geïnterpreteerd; "Interpretatio cessât in claris", (Cass., 24 maart 1994, R.W., 1995-96, 1451, met noot van OEVELEN A.; Cass. 3 februari 1988, Pas., 1988, 1, nr. 330; Cass., 22 oktober 1976, A.C., 1977, 229; Cass. 28 januari 1977, Pas., 1 584; Cass., 23 december 1966, Pas., 1967, 1 522; Cass., 15 maart 1850, Pas, 1850, 1, 228; Cass., 4 april 1941, Pas., 1941, 1, 120; Cass., 4 maart 1937, Pas., 1937, 1, 78; Cass. Fr., 29 maart 1902, Pas.Fr., 1903, 1, 527; 4|vSt. Abrassart, nr. 10.261, 14 november 1963; DE PAGE, H., Traité élémentaire de droit privé beige, Brussel, Bruylant, 1963, 11, 557; ERGEC, R., Droit Public, Brussel, U.L.B., 1979-1980, Ui, p. 5 nr. 116) Bepalingen waarvan de betekenis klaar en duidelijk zijn op zichzelf, zijn niet vatbaar voor interpretatie, men interpreteert slechts datgene wat dubbelzinnig is; wie een tekst, welke klaar en duidelijk op zichzelf, niet respecteert, interpreteert deze niet, doch onttaart hem, vervormt hem.(DE PAGE, H., Traité élémentaire de droit privé, Brussel, Bruylant, 1963, 11, 557). Een rechtsregel kan slechts verkeerd worden geïnterpreteerd omdat de teksten niet duidelijk zijn (RvSt. Abrassart, nr. 102.61, 14 november 1963). Een rechtswaaling bestaat er juist in zich te baseren op een onjuiste interpretatie van een rechtsworm, hetgeen evenwel onmogelijk is zo een rechtsworm duidelijk is.

Een feitenrechter miskent art. 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek zo hij aan de termen van een akte een betekenis geeft die deze termen niet hebben (Cass. 4 maart 1937, Pas., 1937, 1, 78). Dat het uiteraard niet opgaat te lezen wat er niet staat in een wettekst; dat zoiets ingaat tegen de gerechtvaardigde verwachting van de rechtsonderhorige en dat zoiets gelijkstaat met het invoeren van een rechtsregel met retroactieve werking.

Dat een formele wet een belangrijke rechtshandeling is, geacht te zijn gebeurd met de nodige aandacht, zodat men vermag voor te gaan op wat men leest in de wettekst zelf. Dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid vergt dat een duidelijke wettekst niet geïnterpreteerd wordt. Dat het algemeen rechtsbeginsel der rechtszekerheid uiteraard geschonden wordt in zo verre aan een tekst betekenissen te geven niet uit die wettekst zelf blijken. Dat bovendien artikel 6 van het E.V.R.M. (Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, B.S., 19 augustus 1955) en artikel 14 van het BUPO (Verdrag Burgerrechten en politieke rechten, B.S., 6 juli 1983), verdragsbepalingen met directe werking, het algemeen rechtsbeginsel van de rechtsstaat, het algemene rechtsbeginsel welke de retroactieve werking van wetgeving verbiedt, artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek er zich tegen verzetten dat de overheid aan de rechtereen interpretatie zou opleggen of pogen op te leggen van een tekst welke niet dient geïnterpreteerd te worden.

Dat men in regel bewoordingen dient te begrijpen in zijn normale betekenis.

Dat de bestreden beslissing evenmin gemotiveerd is, nu blijkt dat de bestreden beslissing genomen is op basis van slechts een gedeelte van de stukken van het dossier.

Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt nr. 130.047 dd. 1 april 2004 en RvSt nr. 130.048 dd. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relativa à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt, A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt, Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Wamants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, LP. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO, 1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St, REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tót haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tót de feitenvinding (R.v.St, VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tót zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt, nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de

feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St, THIJIS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt, nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat terzelfdertijd de motiverin[g]sverplichting en de zorgvuldigheidsvenoUchting kunnen worden opgeworpen

(Cfr. Rvst VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Dat de bestreden beslissing op verschillende punten niet gemotiveerd blijkt te zijn.

Dat elke van die punten op zichzelf maken dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en dient geannuleerd te worden bij gebrek f...] aan afdoende motivering.

Dat de bestreden beslissing op een aantal punten geen motieven bevat of motieven bevat die afdoende gelet op de aangebrachte elementen en argumenten om de beslissing

gemotiveerd te maken. Dat dit niet alléén inhoudt dat de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd is, doch ook maakt dat het de bestreden beslissing aan materiële motivering ontbreekt.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak met arrest nr. 100 560 van 8 april 2013 in de zaak met Rolnummer RvV 117 756 het volgende beslist heeft :

" Het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat verzoekers geschonden achten luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tót verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§7 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt."

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst. De aanvraag om machtiging tót verblijf die hiertoe moet worden ingediend dient een standaard medisch getuigschrift te bevatten dat de ziekte vermeldt, de graad van ernst van de ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling. Het is geenszins betwist dat dergelijk standaard medisch getuigschrift door verzoekers werd ingediend samen met de medische verblijfsaanvraag en er derhalve is voldaan aan de vormvereiste die is opgenomen in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder meent evenwel dat hij bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen rekening dient te houden met de andere overtuigingsstukken die door verzoekers bij hun aanvraag werden gevoegd. Deze stelling vindt echter geen steun in voormelde wetsbepaling. Er moet daarentegen worden opgemerkt dat artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat van de vreemdeling die op medische gronden tót een verblijf wenst te worden gemachtigd wordt verlangd dat hij "alle nuttige en recente inlichtingen [...] aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft" samen met zijn aanvraag overmaakt. Het feit dat de wetgever heeft bepaald dat een aanvraag om machtiging tot verblijf steeds een standaard medisch getuigschrift, waarin een aantal duidelijk omschreven gegevens zijn opgenomen, dient te bevatten laat niet toe te besluiten dat alle andere documenten die de aanvrager bij zijn aanvraag heeft gevoegd zonder meer buiten beschouwing kunnen worden gelaten. Verzoekers kunnen dan ook worden gevolgd in hun betoog dat verweerder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet foutief interpreteert en hierdoor een verkeerde toepassing maakt van de bepalingen van dit wetsartikel. Nu verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk erkent dat hij met een aantal bijlagen en getuigschriften inzake verzoekers "medische toestand" geen rekening heeft gehouden kunnen zij evenzeer worden gevolgd in hun standpunt dat de zorgvuldigheidsplicht werd miskend.

Ten overvloede moet worden benadrukt dat uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt dat een deel van de stukken die verweerder onterecht niet in aanmerking neemt er voorts op zijn gericht aan te tonen dat er voor de in het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie geen adequate behandeling beschikbaar is in Armenië. Uit het advies van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer blijkt dat ook hij deze stukken niet heeft onderzocht. In dit advies wordt immers slechts geduid dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt niet levensbedreigend, kritiek of vergevorderd is. De ambtenaar-geneesheer geeft daarnaast te kennen van oordeel te zijn dat deze vaststelling volstaat om te kunnen besluiten dat de aangevoerde medische problematiek geen aanleiding kan geven tót de vaststelling dat verzoekers geen reëel risico lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of hun land van verblijf. De Raad stelt evenwel vast dat hij zich om tot dit besluit te komen baseert op een te beperkende interpretatie aan een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en een verkeerde weergave van de inhoud van twee arresten van de Raad. Een volledige toetsing aan de criteria die bepaald zijn in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd, ondanks het feit dat verzoekers stukken aanbrachten om hun standpunt te staven dat het ontbreken of de niet toegankelijkheid van de vereiste medische ondersteuning aanleiding kon geven tot een onmenselijke en vernederende behandeling, niet doorgevoerd.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht werd aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

1!

Dat gelet op het bovenstaande artikel 9 ter en het motiveringsvereiste zoals ondermeer voorgeschreven door artikel 2 en 3 van de motiveringswet en artikel 62 van de vreemdelingenwet geschonden is, nu de bestreden beslissing artikel 9 ter verkeerd toepast en de bestreden beslissing niet afdoende motiveert.

Dat ook de zorgvuldigheidsplicht niet nagekomen is nu de beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid genomen is."

2.2. De motieven van de eerste bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor eerste verzoekende partij werden aangevoerd op 28 juni 2013 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat *"Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."* Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van dit advies, en toont verder niet aan dat en om welke redenen de eerste bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht. Met haar niet gefundeerde betoog dat de bestreden beslissing *"op een aantal punten geen motieven bevat"* of motieven die niet afdoende zijn, toont verzoekende partij geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Waar de verzoekende partij voorts nog een volstrekt theoretisch betoog voert over de artikelen 2, 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek, het rechtszekerheidsbeginsel, artikel 6 EVRM, artikel 14 BUPO, "het algemeen rechtsbeginsel van de rechtsstaat" en het "algemene rechtsbeginsel welke de retroactieve werking van de wetgeving verbiedt", laat zij na te duiden op welke wijze de eerste bestreden beslissing deze artikelen/rechtsbeginselen zou schenden, zodat het middel in dat opzicht onontvankelijk is. In zoverre zij dit evenwel lijkt te koppelen aan de schending van artikel 9ter omdat hieraan een te beperkende lezing zou zijn gegeven, verwijst de Raad naar zijn bespreking lager dienaangaande. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog.

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 juni 2013 vermeldt het volgende:

“(…)

Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.06.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 26/3/2012 en bijlagen d.d. 23/04/2012, 12/04/2012, 29/02/2012, 27/02/2012, 04/05/2012, 06/09/2012, 04/09/2012, 03/09/2012, 05/09/2012, 13/03/2013, 18/03/2013, 14/03/2013, 15/03/2013, 12/03/2013, 31/10/2012, 06.12.2011, 27.10.2011, 25.10.2011, 29.09.2011, 06.09.2011 en 18.01.2011 mag niet blijken blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven, de fysieke integriteit of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling. Betrokkene had een cervix in situ carcinoom dat geopereerd werd op 1/5/2012, en later, volgde een (sub)totale hysterectomie, waardoor deze problematiek dus als opgelost mag beschouwd worden en een diabetes type II {goedaardige soort}. Deze diabetes dient hoofdzakelijk via aangepaste dieetmaatregelen opgelost te worden, want betrokkene weegt wel 134 kg en houdt zich niet aan de afspraken.

Van 27/8/2012 tot 12/10/2012 was er een korte psychiatrische observatie in de kliniek van Kortrijk, waarbij; er ook zelfmoordgedachten vermeld worden als risico, maar dit is in dit concreet geval eerder hypothetisch en speculatief, en verder waren er geen recente hospitalisaties noch acute opstoten.

Betrokkene heeft vooral gedragsstoornissen, met veel frustraties, ze is futloos en vertoont verminderde interesse, met momenten is agressief. We vernemen ook dat haar moeder, die in het herkomstland dokter was, ook hier woont, maar deze wil haar dochter niet bij zich opnemen...

Aangezien uit internationale studies geweten is dat noch psychofarmaca, noch psychotherapie in deze chronische situaties meer nut hebben dan een placebo, zijn van oordeel dat haar huidige toestand, zelfs onbehandeld, geen gevaar kan betekenen voor haar leven of fysieke integriteit, bijgevolg is er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, noch een risico op vroegtijdig overlijden bij de terugkeer naar het herkomstland. Wel moet ze de dieetvoorschriften opvolgen! Wat de gynaecologische problematiek betreft, deze is opgelost middels de operatie uitgevoerd op 11/3/2013, zie verslag van dr. Van Tendeloo.

Geen enkel objectief bewijs wordt voorgelegd dat betrokkene niet zou kunnen reizen of dat zij totaal afhankelijk is van derden.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.7. Het betoog van de verzoekende partij komt er in essentie op neer dat zij meent dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beperkend werd geïnterpreteerd.

2.8. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt kan evenwel, na integrale lezing van het advies van de arts-adviseur, niet besloten worden als zou deze het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet beperkt hebben tot levensbedreigende aandoeningen. Immers blijkt dat de arts-adviseur omstandig motiveert waarom het in casu niet gaat om een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij noch om een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Zo heeft de arts-adviseur erop gewezen dat verzoekende partij een cervix in situ carcinoom had dat geopereerd werd op 1 mei 2012 en dat later een (sub)totale hysterectomie volgde zodat deze problematiek als opgelost mag beschouwd worden. Wat de diabetes type II (goedaardige soort) betreft wijst de arts-adviseur erop dat deze hoofdzakelijk via aangepaste dieetmaatregelen dient opgelost te worden daar verzoekende partij wel 134 kg weegt en zich niet aan de afspraken houdt. Verder wijst de arts-adviseur erop dat er een korte psychiatrische observatie was in de kliniek van Kortrijk maar dat de vermelde zelfmoordgedachten eerder hypothetisch en speculatief zijn en dat er verder geen recente hospitalisaties of acute opstoten waren. Hij wijst erop dat verzoekende partij vooral gedragsstoornissen heeft met veel frustraties, dat ze futloos is en verminderde interesse toont en dat ze met momenten agressief is. Hij stelt ook vast dat de moeder van verzoekende partij dokter was in het herkomstland maar verzoekende partij niet wil opnemen. Wat betreft deze problematiek stelt de arts-adviseur nog dat: *“Aangezien uit internationale studies geweten is dat noch psychofarmaca, noch psychotherapie in deze chronische situaties meer nut hebben dan een placebo, zijn van oordeel dat haar huidige toestand, zelfs onbehandeld, geen gevaar kan betekenen voor haar leven of fysieke integriteit, bijgevolg is er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, noch een risico op vroegtijdig overlijden bij de terugkeer naar het herkomstland.”* Verder benadrukt de arts-adviseur dat verzoekende partij wel haar dieetvoorschriften moet opvolgen en dat de gynaecologische problematiek opgelost is middels operatie.

Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift totaal voorbij aan de vaststellingen van de arts-adviseur die meent dat er geen behandeling (meer) nodig is. Zij laat na de bevindingen van de arts-adviseur aangaande haar diverse aandoeningen met concrete argumenten te bestrijden.

Verzoekende partij pint zich vast op wat er in de bestreden beslissing zelf door de verwerende partij wordt gemotiveerd waar deze onterecht verwijst naar het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM, maar de Raad wijst erop dat de verwerende partij tevens gewezen heeft op het advies van de arts-adviseur en dat dit de enige is die in casu bevoegd is om de medische problematiek die in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt ingeroepen, te beoordelen. Verzoekende partij toont niet aan dat de arts-adviseur in zijn beoordeling enkel levensbedreigende aandoeningen in aanmerking zou nemen en daardoor ten onrechte het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet beperkt. De motivering van de verwerende partij in de bestreden beslissing inzake het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en waar zij dit koppelt aan artikel 3 EVRM, is een overtollige motivering. Gegronde kritiek hierop kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.9. Waar verzoekende partij nog citeert uit rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt te worden, dat daargelaten de vaststelling dat in een continentale rechtstraditie er geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak, verzoekende partij nalaat op concrete wijze aan te tonen op welke manier het in de geciteerde rechtspraak gestelde transponeerbaar is naar onderhavige zaak. Immers gaat het in de geciteerde rechtspraak over de vaststelling dat de arts-adviseur met bepaalde bijlagen en getuigschriften geen rekening heeft gehouden, terwijl verzoekende partij in casu nalaat met concrete gegevens aan te tonen dat de arts-adviseur bepaalde gegevens zou veronachtzaamd hebben. Waar in de geciteerde rechtspraak nog het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt uitgelegd, wijst de Raad op zijn bespreking hoger waaruit gebleken is dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de arts-adviseur artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beperkend zou geïnterpreteerd hebben.

2.10. Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL EN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL IN HET INTERNATIONAAL RECHT VAN DE RECHTSTAAT SCHENDING VAN ARTIKEL 9 VAN DE WET VAN 6 JANUARI 1989, B.S. 7/1/1989 SCHENDING VAN ARTIKEL 10 EN 11 VAN DE BELGISCHE GRONDWET SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET HET EERSTE PROTOKOL VAN HET E.V.R.M EN HET ARTIKEL 13 VAN HET E.V.R.M.

Dat de bestreden beslissing het volgende voorhoudt ter motivering van de beslissing : “in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen

Dat de beslissing onmogelijk kan steunen op voormelde wetgeving.

Dat de administratie volgende wijzigingen van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet niet kan toepassen namelijk :

- Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (goedkeuring kamer - Pari. St. Kamer 2010-2011/53/0771/030).

Dat artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen door de Kamer werd goedgekeurd in de zitting 2010- 2011 (goedkeuring kamer - Pari. St. Kamer 2010-2011/53/0771/030)

Dat de toepassing van voormelde rechtsregel immers volgende rechtsregelen schendt :

- het algemeen rechtsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel in het internationaal recht van de rechtstaat

- artikel 9 van de wet van 6 januari 1989, B.S. 7/1/1989, dat oplegt dat arresten die de van het Arbitragehof (thans in diezelfde wettekst aangeven als Grondwettelijk Hof) die de annulatie uitspreken en meerbepaald het gezag en kracht van gewijsde van het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) waarbij het Arbitragehof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt, nu de wetgever de kieswetgeving niet heeft gewijzigd binnen de termijn opgegeven door het Arbitraghof en de schending van voormelde artikelen van de Belgische Grondwet niet opgeheven werd in de termijn door het Arbitraghof gegeven nu de verkiezingen plaatsvonden na juni 2007, de termijn opgeven in voormeld arrest (Cfr B.9.8 in arrest).

- het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) waarbij het Arbitraghof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt

- schending van artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet nu het Arbitragof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt en nu de wetgever de kieswetgeving niet heeft gewijzigd binnen de termijn opgegeven door het Arbitraghof en de schending van voormelde artikelen van de Belgische Grondwet niet opgeheven werd in de termijn door het Arbitraghof gegeven nu de verkiezingen plaatsvonden na juni 2007 en de wetgeving die artikel 9 ter van de vreemdelingenwet aangenomen zijn door de wetgever waaronder de Kamer die samengesteld is door verkiezingen daterende van na juni 2007,

- artikel 3 van het eerste protokol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M. zoals opgegeven in het arrest Grosaru/ Roemenië nr. 78039 van 2/3/2010, nu het onderzoek door de "geloofsbriefen" en dus ook de al dan niet grondwetsconforme samenstelling van overeenkomstig artikel 231 van het kieswetboek (wet 12/4/1894, B.S. 15/4/1894) werd beoordeeld door telkens de kamer voorwerp van de beoordeling zelve, zijnde de Kamer over de Kamer (CRABU53/Plen001 6/7/2010) , zijnde de Senaat over de Senaat dit zelfs onder mogelijkheid tot beroep nu alléén de desbetreffende kamer enkel vermag te oordelen, hetgeen overeenkomst voormelde artikel 3 van het eerste protokol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M., niet kan gelet op de partijdigheid van een dergelijk oordeel genomen over de eigen samenstelling zelfs zonder mogelijkheid van beroep, Dat gelet op de schending artikel 3 van het eerste protokol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M. zoals opgegeven in het arrest Grosaru/ Roemenië nr. 78039 van 2/3/2010, de Kamer of Senaat geen federale wetgeving meer kan maken, nu er geen organen zijn die objectief kunnen oordelen over de samenstelling van wetgevende organen, te meer daar geen enkele beroepsmogelijkheid is voorzien.

Dat gelet op het niet naleven van het arrest van 6 januari 1989, B.S. 7/1/1989,, artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet, artikel 9 van de Arbitraghofwet, thans Wet Grondwettelijk Hof, de Kamer en Senaat geen Wetgeving kan maken.

Dat een administratie de wetgeving die men niet vermag te maken ook niet kan toepassen. Dat in een rechtstaat men dergelijke wetgeving uiteraard niet kan toepassen.

Dat subsidiair wanneer de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet zou kunnen overgaan tot directe toetsting er gevraagd wordt om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof :

Schendt artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, aangezien het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) oordeelde dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt, het huidige parlement samengesteld is op basis van verkiezingen van na juni 2007 zonder wijziging van de kieswetboek en artikel 9 van de Arbitraghofwet thans wet op het Grondwettelijk Hof oplegt dat de arresten van het Hof kracht en gezag van gewijsde hebben.

en de voormelde wetgeving uitvaardigd door een parlement dat niet conform samensgesteld is aan de vereisten zoals gesteld door het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003."

2.12. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving

van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Voor zover het middel geput is uit *“het algemeen rechtsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel in het Internationaal recht van de rechtstaat”*, is het niet van aard dat het tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, vermits geen schending van een duidelijke rechtsregel of rechtsprincipe wordt aangevoerd. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.13. De verzoekende partij betoogt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, niet kan worden toegepast door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, gezien deze wetswijziging is gestemd door een Kamer of Senaat die zelf ongrondwettig zou zijn verkozen. Zij verwijst hiervoor naar het arrest met nummer 73/2003 van 26 mei 2003 van het Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof, waarbij verschillende bepalingen van de kieswetgeving ongrondwettelijk werden verklaard en betoogt dat de verkiezingen van de Kamer of de Senaat die voormeld artikel 187 van de wet van 29 december 2010 heeft gestemd, plaatsvonden nadat de termijn die het Arbitragehof had vooropgesteld om de kieswetgeving aan te passen was verstreken en dit zonder dat de vereiste aanpassingen waren doorgevoerd. De verzoekende partij verwijst eveneens naar het arrest Grosaru t. Roemenië nr. 78039 van 2 maart 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stellen dat het Hof daarin oordeelde dat het strijdig is met artikel 3 van het Eerste Protocol bij het EVRM en artikel 13 van het EVRM waar de Kamer die het voorwerp is van het onderzoek zelf autonoom het onderzoek voert van de "geloofsbrieven" en van de grondwetsconforme samenstelling.

Het standpunt van de verzoekende partij, als zou alle federale wetgeving goedgekeurd door dezelfde Kamer of Senaat die (artikel 187 van) de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) stemde om de voormelde reden als ongrondwettig moeten worden beschouwd, vindt evenwel geen steun in het arrest met nummer 73/2003 van 26 mei 2003 van het Arbitragehof of het arrest Grosaru t. Roemenië van 2 maart 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en evenmin in de aangevoerde beginselen en bepalingen. Bovendien dient te worden benadrukt dat de Raad, hier optredend als annulatierechter, enkel bevoegd is om zich uit te spreken over de wettigheid van de in casu bestreden beslissing.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artikelen 39/2, § 2, en 39/82, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet een individuele beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr.St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001, 83). Immers bepaalt artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet aangaande de beoordelingsbevoegdheid van deze Raad:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de opportuniteit of de intrinsieke waarde van de wet zelf beoordelen aan de hand van de door de verzoekende partij opgeworpen schending. Terwijl het betoog van de verzoekende partij als dusdanig niet toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissing zelf zou genomen zijn met miskennis van de door haar in het tweede middel aangevoerde rechtsbeginselen en bepalingen.

De verzoekende partij houdt in wezen voor dat de grondwettelijkheid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) wordt betwist. Gelet op het voorgaande komt het deze Raad evenwel niet toe om een wetsebepaling te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partij brengt in haar tweede middel in wezen geen argumenten aan waarom de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 187 van voormelde wet van 29 december 2010 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet precies zou schenden. Zij beperkt zich er toe te wijzen op een ongrondwettigheid bij de verkiezingen die hebben geleid tot de samenstelling van de Kamer of Senaat die vervolgens deze wet stemden. Er blijkt evenwel niet dat een dergelijke ongrondwettigheid – die ook niet heeft geleid tot de ontbinding van het parlement – tot gevolg heeft dat al de gestemde wetgeving als ongrondwettelijk dient te worden beschouwd. Haar kritiek mist zowel juridische als feitelijke grondslag en is dus niet dienstig.

De verzoekende partij vraagt ondergeschikt dat, indien de Raad niet zou kunnen overgaan tot een directe toetsing, een prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof inzake de vraag of artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Uit het voorgaande blijkt evenwel afdoende dat er in casu geen reden is om op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof in te gaan daar het antwoord op deze prejudiciële vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om in casu uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is de Raad derhalve niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Aldus toont de verzoekende partij geen schending aan van artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 3 van het eerste aanvullend protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Parijs op 20 maart 1952 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en van artikel 13 van het EVRM.

2.14. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.15. In een derde middel, gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DAT DE BESTREDEN BESLISSING HOUDENDE TOT HET BEVEL TOT VERLATEN VAN HET GRONDGEBIED NIET AFDOENDE GEMOTIVEERD IS.

DAT DE BESTREDEN BESLISSINGEN ART. 62 VAN DE VREEMDELINGENWET SCHENDT (WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN) DAT DE BESTREDEN BESLISSING ART. 2 EN 3 VAN DE MOTIVERINGSWET (WET 29 JULI 1991) SCHENDT.

SCHENDING VAN ARTIKEL 10 VAN HET K.B. van 17 mei 2007

Dat zo een bevel tot het verlaten van het grondgebied tesamen wordt uitgevaardigd met een negatieve beslissing inzake artikel 9 ter van de vreemdelingenwet het tesamen uitgevaardigde bevel tot verlaten van het grondgebied voorwerp dient te zijn van schorsing/annulatie (RW 29 maart het arrest nr.100 322 in de zaak met nr. 116 539).

Dat het bevel tot verlaten van het grondgebied steunt samen werd uitgevaardigd en steunt op de beslissing in zake de medische regularisatie.

Dat in zoverre de beslissing in zake het verzoek tot medische regularisatie geschorst/geannuleerd wordt dit ook dient te gebeuren voor het bevel tot verlaten van het grondgebied. Dat alsdan de beslissing niet langer kan gemotiveerd zijn en ook niet kan berusten op de ingeroepen materiële wetgeving.

Dat er ook een schending van artikel 10 van het K.B. van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) nu in dit artikel het bevel gekoppeld wordt aan de beslissing in zake het verzoek artikel 9 ter en uit de annulatie/schorsing van het de beslissing in zake de medische regularisatie en vervolgens dan ook volgt dat dit artikel verkeerd werd toegepast.

Dat beslissing niet gemotiveerd is en niet voldoet aan het materieel motiveringsvereiste.

Dat hierdoor de beslissing niet gemotiveerd is en de Europese richtlijn 2004/83/EG schendt , nu deze rechtsregels zoals opgegeven in de bestreden beslissing verkeerd geïnterpreteerd zijn nu er wel degelijk ziektes zijn die beantwoorden aan de criteria van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt., 10 juni 1995, T.V.R., 1995, 1, p.56), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet tot hun recht te laten komen. Dat voormelde rechtspraak nog steeds geldt voor een verzoek overeenkomstig artikel 9 ter. Dat de argumenten in zake het artikel 9ter doorwerken wat betreft de legaliteitskwestie van het bevel tot verlaten van het grondgebied.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, het vereiste van goede administratie vergt dat geen bevel töt verlaten van het grondgebied kan worden afgeleverd dan na beslissing over een beslissing artikel 9,3 van de vreemdelingenwet, waarbij het volstaat dat het verzoek aanhangig is op het moment van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, ongeacht de later uitslag van het verzoek artikel 9,3 en aldus thans artikel 9 bis of artikel 9 ter van de vreemdelingenwet (RvSt. nr. 85.524, 22 februari 2000, T.V.R., 2000, 2, p. 154). Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de

rechtsonderhorigen (Cfr. RvSt. 18 december 2002, J.T.. 2003, 118) en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849,11 augustus 1993, R.A.C.E.. 1993; RvSt., nr 47.841,10 juni 1994.R.D.E. 1995,, nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E.. 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK,, C.D.P.K.. 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ.. 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen.

Dat aangegeven wordt dat door het afleveren van bevelen tot het verlaten met termijn tot verlagen van het grondgebied na 4/3/2013 zouden inhouden dat de betrokken weer legaal geworden is."

2.16. De motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Er wordt hierbij gewezen op het feit dat op 16 oktober 2012 haar beroep inzake haar asielaanvraag werd afgewezen. Verder wordt gewezen op artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat verzoekende partij het voorwerp is van een inreisverbod van 7 februari 2013. Met toepassing van artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet wordt er tevens op gewezen dat verzoekende partij nagelaten heeft gevolg te geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel van 7 februari 2013 zodat de termijn van vertrek nul dagen is.

Verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet en toont verder niet aan dat en om welke redenen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet zouden voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.17. Waar verzoekende partij meent dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt evenwel uit de bespreking hoger dat verzoekende partij geen middel heeft aangebracht tegen de eerste bestreden beslissing dat tot de nietigverklaring van deze beslissing heeft geleid, zodat haar betoog niet dienstig is.

Voor zover zij daarenboven nog verwijst naar artikel 10 van het koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 17 mei 2007 wijst de Raad erop dat dit artikel in casu geenszins toepassing vindt nu verzoekende partij nooit gemachtigd is geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.18. Aldus toont de verzoekende partij geen schending aan van de door haar ingeroepen bepalingen en beginselen. Het middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van

het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER